

De Kiltte van
een
Zomernacht

Inge Slegers

Leesexemplaar

DE kiltè
van EEN
ZOMERNacht

Inge Slegers

Eerste druk 2019
Tweede druk 2020
Copyright © Inge Slegers

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Foto dame © Wim Frans - Vision Fotokring Hove
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Illustratie © Inge Slegers
Redactie Sabine Mourits, Anya van der Gracht | Ambilicious

Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-30-1 | NUR 285
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE KILTE
van EEN
ZOMERNACHT

Voor Bo, de beschermengel van alle auteurs

PROLOOG

Mijn naam is Lara. Morgen is het mijn negentiende verjaardag.

Geen verjaardag zoals alle andere, zoveel is duidelijk.

Met wazige ogen neem ik mijn nieuwe omgeving op. Het verwelkte boeket op het nachttafeltje is een perfecte weerspiegeling van mijn fysieke toestand. De tegenstrijdige emoties razen door mijn lijf als een kolkende rivier tussen de rotsen.

Een ding is zeker, morgen gaat de geschiedenisboeken in als de gelukkigste maar ook de treurigste dag van mijn leven.

Ik staar in Daniels ogen.

Hij glimlacht treurig terug.

Hoe heeft het zover kunnen komen?

BELOFTE maakt schuld

Op de eerste stralende zomerdag brandt de zon met bijtende stralen op mijn gezicht. Ik haat de zon. Straks ben ik zo rood als een kreeft en er komt een lichte hoofdpijn op.

Was het maar winter, dan kon ik ongestoord mijn bleke zelf zijn. Mijn ouders verklaren me voor gek. Ik ben ondertussen gewend aan hun sarcastische opmerkingen over mijn levensstijl.

Ik ben overtuigd gothic, luister naar sombere muziek en draag graag zwarte kleren en make-up. Vorige week kwam ik thuis met blauwzwart haar en een asymmetrische bles. Het huis was te klein.

‘Op die manier jaag je mensen weg. Zo geraak je nooit aan een lief,’ schimpte mijn moeder, alsof ik plots van straat geraak als ik wat anders aantrek. Ik gaf de hoop allang op een levend wezen te ontmoeten dat mijn hart sneller doet slaan. Bovendien ga ik mijn ‘droomprins’ zeker niet vinden tussen de randdebielen in mijn klas. Het is al verbazingwekkend dat m’n klasgenoten het verschil kennen tussen een man en een vrouw.

Ik gaf het ooit een kans. Met mijn beste vriend, Tim. Dat was echt een stomiteit. Tim is niet wat ik zoek. Hij is een goede vriend, kan super luisteren en ik amuseer me met hem. Ik begon enkel iets met hem omdat ik een lief wilde, erbij wilde horen.

Gelukkig begreep Tim dat het nergens toe leidde, al had ik de indruk dat onze breuk hem meer pijn deed dan hij liet uitschijnen. Het enige waar ik mee bezig was, was dat ik mijn beste vriend kon verliezen. Gelukkig was niets minder waar.

In de verte zie ik het plein waar we hebben afgesproken. Doelgericht als altijd wandel ik naar de banken. Ik plof er op een neer en zie de oudere dame naast me angstig opkijken. Een typische reactie van bevooroordeelde bejaarden. Ik

besluit haar te negeren.

Ik doe mijn oortjes in en slaak een zucht van verlichting wanneer de tonen van mijn favoriete band mijn gehoor strelen en ik sluit mijn ogen voor de verblindende zon.

Plots voel ik een hand op mijn schouder, kijk op en zie een grote gestalte voor me. Met zijn een meter negentig torent hij boven vrijwel iedereen uit. Bovendien heeft hij schouders waar elke fitness-Johnny jaloers op is. Zijn zwarte haar is ongelijk geknipt, de blauwe punten slaan alle kanten uit. Zijn zwarte, lange leren jas, raakt bijna de grond, hoewel het buiten 25 graden is.

‘Hoi Tim,’ zeg ik, terwijl ik de oortjes uit mijn oren wring.

‘Hoi,’ zegt hij met een speelse glimlach. ‘Iets gehoord van Emily?’

Ik kijk op mijn horloge. Te laat, zoals altijd. ‘Nope.’

Tim zet zich droogweg neer op de leuning van de bank.

‘Tim, kan jij niet normaal op een bank zitten?’ vraag ik, terwijl ik met mijn ogen rol. ‘Wie weet in hoeveel hondendrollen je trapte onderweg? Nu zit je met die schoenen op de plek waar andere mensen hun achterwerk plaatsen.’

Tim grijnst. Wanneer hij lacht, is hij best leuk om te zien.

‘Ik vind het leuker zo,’ zegt Tim.

Een typische Tim-reactie.

‘Nee, Tim, je vindt het stoerder zo.’

‘Oké, jij wint,’ zucht Tim, terwijl hij zijn zitvlak neervlijt waar net zijn zanderige combats stonden.

Ik glimlach zelfvoldaan. ‘Jij en je stomme imago altijd.’

Tim trekt een grimas. ‘Jij met je stomme manieren altijd.’

Hij zegt dit met hetzelfde bekakte gezicht als mijn moeder wanneer ze het ergens niet mee eens is. Ik lach hardop, tot grote ergernis van de omstaanders.

In de verte haast een meisje zich naar het plein. Emily, die haar te laat komen enigszins wil beperken. Emily is niet zoals wij. Ze heeft asblonde, springerige krullen, die ze het liefst overlaat aan de grillen van de natuur. Zoals altijd draagt ze een jeans met grote scheuren ter hoogte van haar knieën. Ze heeft haar knalrode pumps en een bijpassend rood topje aan. Het enige dat we op dit moment gemeen

hebben, is onze bleke huid. Haar knalrode lippenstift lijkt geen deel meer uit te maken van haar gezicht wanneer ze vrolijk naar ons lacht.

‘Hi guys,’ schettert haar sopraanstem. ‘Hebben jullie er zin in?’ Zoals altijd klinkt ze net zo fleurig als ze eruitziet.

‘Hell, nee,’ gromt Tim.

Ik kan hem geen ongelijk geven. Wie heeft er nu zin in zo’n achterlijk feestje? Ik bevestig zijn woorden met een grimas.

‘Komaan, jongens, een beetje enthousiaster.’ Emily trekt een pruillip, waardoor we glimlachen. ‘Troost je met het idee dat het de laatste keer is dat je die mensen ziet. We hebben eindelijk ons diploma. Woehoe!’

Haar strijdkreet wordt gevolgd door een ongecontroleerd triomfdansje dat meer op een woeste krijgersdans lijkt. Tot ze de stommiteit van haar woorden inziet.

Ik kijk voorzichtig opzij naar Tims bleke gezicht.

Hij staart wezenloos voor zich uit met een donkere frons in zijn borstelige wenkbrauwen.

Emily bijt gegeneerd op haar lip. ‘Sorry, Tim. Ik stond er niet bij stil.’

‘Geeft niets,’ zegt Tim droog terwijl hij nonchalant zijn schouders ophaalt.

Ik weet wel beter. Het is ons diplomafeestje, niet dat van Tim. Hij moet het laatste jaar overdoen. Hij doet alsof het hem niets kan schelen maar we weten allebei dat hij het heel erg vindt zonder ons nog een jaar vast te zitten op die debiele school. Ik wil me niet eens voorstellen dat ik nog een jaar moet overleven zonder hem en Emily.

‘Het was echt niet mijn bedoeling om ...’ vervolgt Emily onhandig.

‘Laat zitten, Em,’ zegt Tim geforceerd vriendelijk.

Ik besluit de ongemakkelijke sfeer te doorbreken en spring recht. De andere twee kijken me onbegrijpend aan.

‘Kom, we vertrekken,’ deel ik zakelijk mee. ‘Het heeft geen zin hier te blijven zitten in de hoop dat het feest vanzelf voorbijgaat.’

Elke vezel in mijn lijf protesteert, maar ik heb Emily beloofd

dat we gaan. Voor haar is het belangrijk dit hoofdstuk op een goede manier af te sluiten. Gelukkig ben ik niet de enige idioot die zich liet overhalen, ook Tim is erin gestonken.

Tim en Emily lachen om mijn sarcastische opmerking.

'Wij zijn de rare, de freaks, de buitenbeentjes.' Tim en ik waren altijd buitenstaanders. Wij maakten nooit deel uit van de groep. Niet dat we dat wilden. Emily is een ander geval. Emily was de enige die de moeite nam met ons te praten. Anders hadden we haar nooit geaccepteerd. Zij hoorde bij het populaire klikje.

Tegen het einde van vorig schooljaar had ze met verschillende jongens in onze klas gekust. Een aantal van hen kon moeilijk verkroppen dat ze gedumpte werden. De populaire meisjes waren jaloers dat Emily zo goed in de markt lag. Daarom was de halve klas in oorlog met haar en werd ze definitief verbannen naar het hoekje der verschoppelingen.

Emily werd al gauw de beste vriendin die ik ooit had. Zij raadde me aan niet dezelfde fouten te maken. Ik moest het uitmaken met Tim als ik niet verliefd op hem was. Ik geef toe dat ik meer uit troost bij hem bleef dan uit liefde. Het leek zo logisch. Op papier klopte het plaatje. Emily kreeg gelijk. Ik voelde niets als Tim me kuste. Ik dacht dat het aan mij lag, dat ik vanbinnen net zo koud was als ik me voordeed.

Emily gelooft dat niet. Zij gelooft dat er voor iedereen iemand is die zijn of haar hart sneller doet slaan. Ik had mijn zielsverwant simpelweg nog niet gevonden. Ik geloof niet in dat soort onzin, maar verzwijg dat om haar gevoelens niet te kwetsen.